

Museu del Cinema
Col·lecció Tomàs Mallof

Museu del Cinema - c/ Sèquia, 1 - 17001 Girona - Tel: 972 412 777 - Fax: 972 413 047 - E-mail: museu_cinema@ajgirona.org

MUSEU DEL CINEMA

GIRONA

EXPOSICIÓ
KATHARINE HEPBURN
i la dona moderna

del 3 de març al 8 de juny de 2008

organitza:

Museu del Cinema
Col·lecció Tomàs Mallof

c/ Sèquia, 1 - 17001 Girona
972 412 777
www.museudelcinema.cat

Ajuntament de Girona

amb la col·laboració de:

Arxiu-Col·lecció Lluís Benejam

membre protector:

 el Periódico

Ajuntament de Girona

Katharine Hepburn

i la dona moderna

Katharine Hepburn va irrompre a primers dels anys trenta a Hol·lywood amb el seu informalisme i disposada a encarnar dones independents, decidides, inconformistes i sempre a punt d'una rèplica mordaç. El seu mateix físic esprimatxat va allunyar-la del model de la dona fatal, però també apuntava alguna cosa que no encaixava amb la submissió. En les seves comèdies esbojarrades, la vida esdevé un joc que du a capgirar els rols sexuals. Amb la seva actitud, entrevista en alguns dels seus personatges, Hepburn va ser una rebel a Hol·lywood que va pagar l'audàcia esdevenint "verí per la taquilla". Però la seva voluntat de triomfar va dur-la a guanyar la partida fins ser reconeguda a la seva maduresa com una actriu de prestigi. Per aconseguir-ho, la fera va domar-se. Amb tot, no podem deixar d'associar-la a l'esperit de la dona moderna.

Imma Merino
Idea i guió de l'exposició

SUMARI

Fitxa tècnica
Guió
Especificacions tècniques
Activitats relacionades
Filmografia de Katharine Hepburn

Producció

MUSEU DEL CINEMA

Idea i guió

IMMA MERINO

Disseny

MOSTRA COMUNICACIÓ

Fotografies K. Hepburn

ALBUM. ARCHIVO FOTOGRÁFICO

Cartells i programes de mà

ARXIU-COL·LECCIÓ LLUIS BENEJAM

Audiovisuals

Guió: IMMA MERINO

Muntatge: IMAGO PRODUCCIONS

Col·labora:

**Turner Classic Movies. Spain - Columbia Pictures Co. -
MGM/UA - Paramount Pictures - RKO - Universal Pictures**

Membre protector

EL PERIODICO

Inauguració: dilluns, 3 de març a les 7 de la tarda

Exposició: 4 de març al 8 de juny de 2008

Horari: Dimarts a divendres: 10h. a 18h.

Dissabte: 10h a 20h

Diumenge: 11h a 15h

Museu del Cinema

Sèquia, 1. 17001 Girona.

Tel. 972 412 777

www.museudelcinema.cat

Entrada gratuïta a l'exposició.

Katharine Hepburn i el cinema

Amb Katharine Hepburn va irrompre a Hol-lywood una actriu diferent disposada a representar altres identitats femenines alienes a la dualitat arquetípica formada per la dona submissa que espera l'home i la dona fatal que el du a la perdició. Una dona independent que obre la possibilitat a una relació d'igualtat amb l'home. Una dona moderna capaç d'inventar unes noves regles del joc i decidir sobre la pròpia vida. Aquestes qualitats, que es fan indestruïbles de la personalitat de l'actriu, va poder desenvolupar-les en la comèdia esbojarrada dels anys 30, però el públic no va acceptar-les immediatament. Com tampoc l'estil de vida de Hepburn. Amb el temps, però, l'actriu i alguns dels seus personatges van esdevenir un símbol de modernitat, que també es fa perceptible en el seu mateix físic i amb la subtilitat i el gest intencionat amb què, en complicitat amb Cary Grant, va interpretar les seves millors comèdies, com ara "Quina fera de nena!", "Vivir para gozar" i "Històries de Filadelfia".

Katharine Hepburn havia arribat a Hol-lywood l'any 1932 per interpretar-hi la filla de John Barrymore a "Doble sacrifici", dirigida per George Cukor, que va esdevenir amic seu i el seu director més constant. Amb la ferma determinació de convertir-se en una gran actriu, reblada amb el seu entusiasme vital, s'havia preparat a consciència per fer carrera en el món del teatre sense pensar en el cinema. La seva presència als escenaris de Broadway, però, va cridar l'atenció dels caçadors de talents dels estudis d'Hol-lywood, com ara la RKO, que va accedir pagar a la debutant Hepburn una quantitat que multiplicava per molt la que guanyava al teatre. L'havia exigida perquè es resistia a fer el salt cap a Hol-lywood? En tot cas, un cop hi va arribar, ho va fer per triomfar, però sense estar disposada a realitzar determinats sacrificis, com ara deixar de dur pantalons, col·laborar amb la premsa xafardera airejant la seva vida privada i mostrar-se dòcil amb els directius dels estudis. Així, malgrat que va guanyar el seu primer Oscar l'any 1933 amb "Glòria d'un dia", tot just la seva tercera pel·lícula, el seu sentit de la independència i de la llibertat respecte certes convencions van convertir-la en una rebel que no encaixava en el món de Hol-lywood .

Nascuda el 12 de maig de 1907, de manera que aquesta exposició encara és una manera de celebrar el centenari del seu naixement, Katharine Hepburn era filla d'un prestigiós uròleg i d'una activa feminista. Universitària, havent estudiat al Bryn Mawr College de Pensilvania, educada en una família liberal per tenir consciència social i política, cultivada en el gust per les arts, aficionada a l'esport que mai no va deixar de practicar, l'esprimitxada i temperamental Hepburn va pagar el preu de la seva diferència. Convertida en verí per la taquilla i arraconada per la RKO, va retornar cap el món del teatre per triomfar-hi amb "Històries de Filadelfia". Tenint els drets cinematogràfics de l'obra, pagats pel seu amant Howard Hugues, també va tornar amb ella a Hol-lywood per triomfar-hi tot imposant les seves condicions a la Metro, el seu nou estudi. Després va venir l'aparellament professional (i sentimental en una relació plena d'ombres) amb Spencer Tracy en comèdies menys feministes del que aparenten. Alguna cosa havia canviat a Hol-lywood, tendent al conservadorisme, i potser també en Hepburn. Però, encara que una mica amansida, la fera no va deixar de lluitar per fer la seva i arribar a ser reconeguda a la maduresa com la gran actriu de la història del cinema. I la dona moderna per excel·lència.

A. UNA REBEL A HOL-LYWOOD

"Si obeeixes totes les regles, et perds la diversió" (Katharine Hepburn)

"Una dona es rebel·la (A Woman Rebels, 1935): Aquest títol d'un dels seus films menors és la història de la seva vida, que no ha estat sinó una llarga i victoriosa rebel·lió contra totes les concepcions tradicionals de la dona. Eterna "enfant terrible", mai no va deixar de fer la seva voluntat des del dia en què va caure sobre Hol-lywood com un tro" (Bertrand Tavernier i Jean Pierre Coursodon".

A1. Voluntat d'actriu

Com la Joe March que va interpretar amb convicció a "Donetes" (Little Women, 1933), Katharine Hepburn, de petita, convertia casa seva en escenari de les seves disfresses i representacions. Mentre estudiava al Bryn Mawr College, va treure les bones notes exigides per poder participar en les funcions teatrals a la universitat. Aleshores ja havia decidit ser actriu i aquesta fita va viure-la lligada a la creació del seu propi destí. Aquesta voluntat va evocar-la a "Glòria d'un dia" (Morning Glory, 1933), film pel qual va guanyar el seu primer Òscar. I també a l'excel·lent "Dames del teatre" (Stage Door, 1937), on la ferma determinació i

l'enginy verbal de Terry Randall, noia de família rica que vol ser actriu en contra de la voluntat del seu pare, podrien fer pensar en la pròpia Hepburn.

A2. Jugant amb Cary Grant.

“La noia screwball du sempre una Katharine Hepburn dins seu. En concret, la suma de la Susan Vance de “Quina fera de nena!” i la Linda Seton de “Vivir para gozar”, dues pel·lícules que van servir per establir tot un gènere (la modulació embogida de la comèdia de l'Edat d'Or) i immortalitzar un arquetip cinematogràfic que a l'Hepburn se li ajustava com una segona pell: la dona moderna, independent i loquaç que entrava en l'univers masculí com un motor de caos i irradiació d'intel·ligència. Un esperit lliure que tenia molt a veure amb l'heterodoxa personalitat de l'actriu. Tot i que Katharine Hepburn va ser, en el fons, moltes Katharines possibles i unes quantes Hepburns amagades” (Jordi Costa, crític de cine)

La comèdia esbojarrada nordamericana dels anys 30 i primers dels 40 va permetre que els personatges femenins i els masculins es lliuessin a jocs de complicitat i també de conflicte, en què cadascú no renúncia a la seva llibertat mentre experimenta el plaer de sorprendre's mútuament. Els rols sexuals s'hi dilueixen i les identitats es muden en un joc de disfresses: Katharine Hepburn es vesteix de noi a “La gran aventura de Silvia” (*Syvia Scarlett*, 1936) i Cary Grant du alegrement un salt de llit a “Quina fera de nena! (*Bringing up Baby*, 1938)”. A través de la comèdia, Hollywood va fer lloc a la dona moderna que no assumeix una identitat donada, sinó que és subjecte creatiu a la recerca de la felicitat. Grant no només va jugar amb Katharine Hepburn, sinó, entre altres, amb l'Irene Dunne de “La pícara puritana” (*The Awful Truth*, 1937) i la Rosalind Russell de “Lluna nova” (*His Girl Friday*, 1940).

“La dinàmica Miss Hepburn és el noi més atractiu de la temporada” (Richard Watts Jr. Crítica de la pel·lícula al New York Herald Tribune)

“Les accions dels protagonistes consisteixen en una sèrie de jocs, o tenen aquesta qualitat; a la dona de la parella li agraden els jocs, mentre que l'home hi participa a contracor; el seu comportament és un misteri per tots aquells que els envolten” (Stanley Cavell, filòsof, en el llibre “A la recerca de la felicitat”)

A3. Independència verinosa

Tot i haver guanyat un Oscar per “Glòria d'un dia” (*Morning Glory*, 1933) i el seu triomf personal a “Donetes” (*Little Women*, 1933), la popularitat de Katharine Hepburn va decaure durant la dècada dels trenta i algunes de les seves pel·lícules (“Sangre gitana” (*The Little Minister*, 1934), “Olivia” (*Quality Street*, 1937), però també l'esplèndida “Dames del teatre” (*Stage Door*, 1937) i algunes de les comèdies esdevingudes més tard de culte) van ser un fracàs. D'aquí, van penjar-li el cartell de “verí per la taquilla”. Què hi va contribuir? El seu sentit de la independència. Sense sotmetre's a les directrius de la RKO, l'estudi va arraconar-la fins prescindir-ne. Sense fer-hi el joc, certa premsa viperina va crear-li una imatge d'antipàtica, arrogant, impertinent, autosuficient i una mica *marimatxo*. Hi havia alguna cosa en la lliure Hepburn que no agradava al públic. I ella, en principi, no estava disposada a canviar per agradar-lo.

“Té cara de cavall” (un directiu de l'estudi RKO)

“Katharine Hepburn no s'assemblava als anys trenta; s'assemblava a ella mateixa. Després, les noies van començar a imitar l'Hepburn i la dècada s'hi va assemblar” (George Cukor, director)

“Qui podia aspirar a semblar-se a l'Hepburn, a part d'ella mateixa? Per assemblar-se a Katharine Hepburn, somni impossible dels anys trenta, les mecanògrafes haurien necessitat lliurar-se de molts de prejudicis.... començant per l'alienació de la mimesis. Allò que Hepburn estava fent” (Terenci Moix, escriptor)

HISTÒRIES DE FILADELFIA

Amb l'etiqueta de “verí per la taquilla”, Katharine Hepburn va marxar d'Hollywood a finals dels anys trenta per tornar al teatre i a Nova York. Aleshores, el dramaturg Philip Barry li va fer arribar la comèdia “Històries de Filadelfia” amb la convicció que ningú no podria encarnar millor Tracy Lord, la noia rica que es vol perfecta, però que és millor quan s'abandona. Hepburn va meravellar representant “Històries de Filadelfia” i, amb els drets cinematogràfics de l'obra que el milionari Howard Hugues va comprar per regalar-los a l'actriu,

va negociar amb la Metro les condicions del seu retorn a Hollywood. La pel·lícula va ser un èxit i un triomf personal de Hepburn. Amb tres homes que la festegen, Tracy Lord és adorada com una deessa, però també és recriminada per la seva vanitat i la seva intolerància respecte la fragilitat humana. Hepburn tornava a Hollywood disposada a ser una mica castigada?

“Hi ha una magnificència que es desprèn de la teva mirada, de la teva veu, de la teva manera d'estar, de caminar. Tens una llum interior, una llum brillant, brillant, brillant. Hi ha en el teu interior focs amagats, focs íntims...” (Mike Connor/James Stewart a Tracy Lord/Katharine Hepburn en una nit de borratxera a "Històries de Filadelfia").

B. L'AMANSIMENT DE LA FERA

B1. A l'altura de Tracy

Després de l'èxit de "Històries de Filadelfia" (*The Philadelphia Story*, 1940), Hepburn també va negociar les condicions de "La dona de l'any" (*Woman of the year*, 1942) demanant com a protagonista masculí Spencer Tracy. Quan el va conèixer, en dir-li que era una mica baix, el productor i director Joe Mankiewicz va dir-li que Tracy ja la posaria a la seva altura. De fet, va començar a posar-la per sota en els títols de crèdit. Però, a més, en algunes comèdies més aparentment feministes del que ho són, hi ha indicis d'una certa submissió del personatge d'Hepburn al de Tracy. Començant per "La dona de l'any", en què ella interpreta una periodista de la secció internacional casada amb un cronista esportiu que li recrimina que no fa atenció al matrimoni per triomfar en la seva carrera. Tot un correctiu a les aspiracions d'una dona que, al final, retorna a casa per preparar-li l'esmorzar al seu home.

“Mr Tracy, vostè més aviat és baix, no?” (Katharine Hepburn)

“No et preocupis, ja et reduirà a la seva altura” (Joe Mankiewicz)

“Després d'haver sigut la intel·ligent i ferma Jo de la primera versió de “Donetes” i la sofisticada nena rica que imposa la seva voluntat a “Quina fera de nena!”, Kate va començar a semblar-se a les heroïnes que va interpretar al costat del seu estimat Spencer Tracy: la dona independent que ocupa el lloc que li correspon. És a dir, un parell d'esglaons per sota de l'home amb el qual comparteix la vida. En aquest sentit, “La dona de l'any” és una pel·lícula completament reveladora”. (Maruja Torres, periodista).

B2. En companyia de Spencer

Durant vint-i-cinc anys, de 1942 a 1967, Katharine Hepburn i Spencer Tracy van protagonitzar nou pel·lícules junts i no pot dir-se que no hi havia complicitat entre ells. Bona part van ser comèdies, entre les quals destaca la també dubtosament feminista "La costella d'Adam" (*Adam's Rib*, 1949), però hi ha drames com ara "La llama sagrada" (*Keeper of the flame*, 1942) i "Mar de hierba" (*The Sea of Grass*, 1947). També van ser vint-i-cinc anys d'una relació obscura entre un home turmentat i alcohòlic i una dona independent que sembla que va dedicar bona part d'aquest temps a tenir-ne cura fins que Spencer Tracy va morir poc després d'acabat el rodatge d'"Endevina qui ve a sopar" (*Guess Who's Coming to Dinner*, 1967), pel·lícula de notable èxit en què ella es mostra més liberal davant de la relació de la seva filla amb un home negre, però ell té el privilegi del discurs patriarcal final amb què beneeix el matrimoni.

B3. Maduresa prestigiosa

A banda de les pel·lícules que l'actriu va compartir amb Spencer Tracy, la Metro no va afavorir la carrera de Hepburn, que sempre va anar retornant al teatre, a vegades pel gust d'interpretar Shakespeare. Ella, en tot cas, va buscar-se la vida a fora de l'estudi fins alliberar-se'n i va rebre propostes de productors independents per participar en pel·lícules que van propiciar el prestigi de l'actriu a la maduresa. Hi ha, evidentment, el cas de l'estimulant comèdia d'aventures "La reina d'Àfrica" (*The African Queen*, 1951), però, a partir d'un moment, Hepburn va començar a excel·lir com a tràgica amb "De sobte, l'últim estiu" (*Suddenly, Last Summer*, 1959) i amb la seva interpretació de la morfinòmana Mary Tyrone a l'adaptació de Sidney Lumet de "Llarg viatge cap a la nit" (*Long Day's Journey into Night*, 1962). Però Hepburn va guanyar els Oscar, i el prestigi definitiu, amb films menys notables com, a més d'"Endevina qui ve a sopar" (*Guess Who's Coming to Dinner*, 1967), "El león en invierno" (*The Lion in Winter*, 1968) i, més tard, "En el estanque dorado" (*On Golden Pond*, 1981).

“Hi ha persones que s’esforcen molt per semblar excèntriques, singulars o úniques (...) El resultat que aconsegueixen és irritant i tediós. Després hi ha els vertaderament peculiars, els nascuts excèntrics, els honrosament diferents. Sabem, per la nostra memòria, que són els que dicten els estils, impulsen el progrés, revisen les normes, creen el nou i mouen la Terra. En aquest últim grup, la meva amiga Katharine Hepburn és la presidenta del Consell. Allò excepcional és natural en ella” (Garson Kanin, guionista)

Katharine Hepburn i la dona moderna

La dona esportiva

Thomas Nerval Hepburn tenia claríssim que l'exercici físic és la recepta més segura per la salut. I la seva filla Katharine va seguir-ne l'exemple, a més d'aprendre altres coses del seu pare, com ara que la hipocresia moral no només és intolerable, sinó també perjudicial: El prestigiós uròleg va dedicar part dels seus esforços com a metge a curar les malalties venèries considerant que, per millor evitar-les, no havien d'ocultar-se a nivell social. Pel que fa a l'exercici físic, va iniciar la seva filla en la lluita, el trapezi i la natació. Des de la seva infància fins gairebé el final de la seva llarga vida, Katharine Hepburn mai no va deixar de nedar. També va practicar altres esports, com ara l'esquí, el patinatge artístic, el tennis i el golf, malgrat que no tants com l'esportista súper-versàtil que interpreta a “La Pat i en Mike” (Pat and Mike, 1952), on Spencer Tracy n'és el manager que vol menar-la a l'èxit esportiu, mentre que, de manera significativa, la presència ocasional del seu xicot la du al fracàs. En altres pel·lícules, els seus personatges també practiquen esports, sigui l'altiva Tracy Lord que, sempre vora a la piscina de la mansió familiar, Katharine Hepburn aprofita per demostrar les seves habilitats per saltar a l'aigua, o sigui l'entremaliada Susan Vance que, només de començar, li pren la pilota de golf al despistat i desconcertat personatge que interpreta Cary Grant a “Quina fera de nena!” (Bringing up Baby, 1938). A “L'aviador”, el film sobre Howard Hugues, Martin Scorsese, que també li fa sentir l'emoció de pilotar un avió, fa que Katharine Hepburn (interpretada amb prou convicció per la camaleònica Cate Blanchet) també jugui al golf.

La dona aventurera

“Soc conscient del perill, però vull fer-ho perquè ho desitjo. Les dones han d'intentar fer coses, com ho han fet els homes”, va escriure l'aviadora Amalia Earhart al seu marit poc temps abans que, en una illa del Pacífic, es perdés per sempre més la pista del seu aeroplà mentre intentava fer la volta al món. Això va passar el 2 de juliol de 1937. Earhart, que va ser la primera dona en creuar en solitari l'Atlàntic, és la clara figura de referència del personatge que Katharine Hepburn va interpretar a “Cap a les altures” (Christopher Strong, 1933), la seva segona pel·lícula. Lady Cinthia Darrington és una aviadora apassionada per volar fins que descobreix l'amor amb un home casat. Aquesta relació adultera està abocada a la fatalitat, però la decisió final de l'aviadora no s'ajusta a certs imperatius morals. A la vegada, la pel·lícula planteja el conflicte d'una dona independent que perd la seva llibertat a causa de l'amor, però que no pot acceptar viure sempre a l'espera de l'amant. El guió és de l'escriptora Zoe Akins, que poc després va escriure el de “Glòria d'un dia”, la següent pel·lícula de Hepburn, més tard el de “Margarithhe Gautier” (amb la Garbo) i, passat molt més de temps, el de “Como casarse con un multimillonario (1958)”, protagonitzada per Marilyn Monroe. La pel·lícula va dirigir-la Dorothy Arzner, la única dona que, de l'any 1927 al 1943, va tenir continuïtat com a directora dins del sistema de Hollywood. Alguna cosa tenen de singular els films d'Arzner, entre els quals “Working Girls”, sobre un grup de dones que intenten sobreviure a Nova York en els anys de la Depressió, i “Honor Among Lovers”, on planteja el problema de l'assetjament sexual a través d'una secretària (Claudette Colbert) pretesa pel seu cap. La confluència d'Earhart, Akins, Arzner i Hepburn aporta alguna cosa excepcional a la força desconeguda “Cap a les altures”.

La dona política

Un dels primers records de Katharine Hepburn és que, de petita, duia globus que demanaven el vot per les dones. Això perquè la seva mare, Katharine Martha Houghton, va ser una activa sufragista i mai no va deixar de lluitar a favor dels drets de les dones. La seva filla sempre ho va tenir present i, malgrat que no desenvolupés una acció política feminista, la seva actitud i estil de vida n'és una conseqüència d'una sensibilitat vindicativa de la llibertat i els drets de les dones. Assumia, doncs, l'herència d'una antiga lluita que encara continua. Hepburn formava part d'una família benestant, però amb inquietuds socials respecte els més desfavorits. A “Sangre gitana” (The Little Minister, 1934), interpreta una dama que es disfressa de

gitana i fraternitza amb els pobres fins encoratjar-los a la revolta. En tot cas, més moderadament, va ser una ferma partidària de les mesures socials de Roosevelt durant els anys trenta. Va donar suport al president per a la seva reelecció i, durant la II Guerra Mundial, a les campanyes de recaptació de fons. I va posar veu a un curt de propaganda que, amb el títol de "Women in defense" i guió d'Eleonora Roosevelt, demanava el voluntariat femení. Un cop acabada la guerra, va mostrar la seva inquietud davant del gir conservador, repressiu i paranoic de la política nordamericana que va desembocar en la cacera de bruixes. Així, una nit de 1947 va aparèixer a l'estadi Gilmore de Los Angeles per donar suport al candidat demòcrata Henry Wallace i per protestar en contra dels atacs a la cultura: "Com a americana m'he d'oposar a qualsevol intent de coartar la llibertat (...) Silència a l'artista i hauràs silenciada la veu més expressiva de la gent". Anava vestida de roig.

La dona informal

Quan arribaven els estius, a la nena Katharine Hepburn li agradava tallar-se els cabells ben curts, vestir-se com un nen i dir-se Jimmy. Tot i que també sabia dur vestits llargs amb suprema elegància, com ho fa evident en comèdies sofisticades com "Històries de Filadelfia" (The Philadelphia Story, 1940) i "La dona de l'any" (Woman of the year, 1942), el fet que també li esqueien les robes masculines ho demostra "La gran aventura de Sílvia" (Sylvia Scarlett, 1936), on el guió provoca que s'hagi de travestir de noi, donant peu a tota mena d'equívocs sexuals. En tot cas, en la seva vida quotidiana, a Katharine Hepburn mai no li va agradar dur faldilles, que trobava incòmodes. La seva informalitat en el vestir i, de fet, la seva preferència pels pantalons, va ser criticada durant els seus primers anys a Hollywood, on s'especulava sobre l'absència de glamour i l'ambigüitat sexual de l'actriu. Però Hepburn no va permetre que ningú influís en el seu comportament i, evidentment, en el seu vestuari. Amb el temps, els pantalons van fer-se habituals i fins imprescindible en el vestuari femení. Així és que, al llibre "Spencer Tracy i Katharine Hepburn. Una biografia íntima", el guionista Garson Kanin va concloure: "La meua amiga Kate no va seguir cap moda, sinó que va inventar-ne". També hi explica una anècdota que va passar al Claridge, un hotel de luxe de Londres, a mitjans anys 1950: Hepburn, que s'allotjava en un altre hotel, hi visitava Tracy, que va ser avisat per la direcció sobre la inconveniència que la seva amiga es passeges pel vestíbul amb pantalons. L'actriu no va tenir cap problema. Enlloc de fer-ho per l'entrada principal, hi va accedir per l'ascensor del personal, on hi va trobar gent encantada de conèixer-la.

La dona universitària

Katharine Hepburn va ingressar l'any 1924 al Bryn Mawr College, la prestigiosa universitat femenina on també havia estudiat la seva mare, per cursar l'especialitat d'Història, però al tercer any va passar-se a l'Anglès per treure millors notes. Les necessitava per poder participar en les funcions teatrals universitàries. Mentre estudiava a Bryn Mawr, on sempre va suportar malament la disciplina i va dur una vida solitària arran del seu comportament excèntric, va tenir clar que volia convertir-se en actriu. Però la seva formació universitària també va influir en el fet que fos una actriu diferent, sobre tot a Hollywood. En tot cas, ser actriu va ser una manera de crear-se ella mateixa i de guanyar-se la independència, de la mateixa manera que l'accés a la universitat ha permès l'existència de dones més independents i lliures que, per la seva formació, exerceixen professions liberals. Hepburn tenia una disposició per encarnar-les en una època en què tot just començava a haver-n'hi. També va interpretar de meravella algunes dones riques que ni tenen cap preocupació econòmica ni semblen demostrar cap inquietud professional, però d'altres afirmen la seva identitat diferenciada a través de les professions que exerceixen. Això malgrat que, de manera ben significativa, la seva activitat laboral entra en conflicte amb la seva vida privada. És el cas de l'advocada Amanda Bonner de "La costella d'Adam" (Adam's Rib, 1949) i de la periodista Tess Harding de "La dona de l'any" (Woman of the year, 1942). Altrament, a "Una dona es rebel·la" (A woman rebels, 1936), el seu personatge s'enfronta a la moral de l'Anglaterra victoriana, protesta perquè les dones no accedeixen a l'educació, pateix el fet que no li donen determinades feines perquè és una dona i converteix una publicació de xafarderies femenines en una eina de vindicació feminista.

➤ L'exposició:

Està formada pel següent material:

- 46 fotografies de Katharine Hepburn
- 3 cartells i 19 programes de mà
- 7 audiovisuals:
 - *Hepburn i el cinema*: muntatge de fragments de les principals pel·lícules protagonitzades per Katharine Hepburn.
 - *Hepburn: la dona esportiva*
 - *Hepburn: la dona aventurera*
 - *Hepburn: la dona universitària*
 - *Hepburn: la dona política*
 - *Hepburn: la dona informal*
- Ocupa la Sala d'exposició Permanent del Museu del Cinema: 120 m2

ACTIVITATS RELACIONADES

Dimarts, 11 de març - 20:30 h - Cinema Truffaut

Entrada: 5€ - Entrada reduïda: 4€ - Entrada Club d'Actors: 2,50€

PROJECCIÓ

Adam's Rib / La costilla de Adán. Dir.: George Cukor. Intèrprets: Spencer Tracy, Katharine Hepburn, Tom Ewel, Judy Holliday (USA, 1949. 102 min.) VOSE

Katharine Hepburn fa d'advocada. Spencer Tracy de fiscal. Ella defensarà i ell acusarà una dona jutjada per intentar assassinar el seu marit infidel. Una de les més cèlebres comèdies sobre la guerra dels sexes.

Amb la col·laboració de: Cinema Truffaut

Dimecres, 26 de març - 20:00 h - Museu del Cinema - Entrada lliure

PROJECCIÓ

Christopher Strong / Hacia las alturas. Dir. Dorothy Azner. Intèrprets: Katharine Hepburn, Colin Clive, Billie Burke, Hellen Chandler (USA, 1933. 74 min.) VE

Dirigida per Dorothy Arzner, una de les poques dones cineastes del Hollywood clàssic, Katharine Hepburn hi interpreta un audaç personatge femení inspirat en l'aviadora Amalia Earhart

I després de la projecció TAULA RODONA sobre **La dona moderna a Hollywood** amb:

- Núria Bou, professora de la Universitat Pompeu Fabra i crític de cinema
 - Eulàlia Iglesias, professora a la Universitat Rovira i Virgili i crític de cinema.
 - Imma Merino, periodista, crític de cinema i comissària de l'exposició.
-

Dissabte, 26 d'abril - 17:30 h - Museu del Cinema - Entrada lliure

VISITA GUIADA a l'exposició "Katharine Hepburn i la dona moderna" de la mà d'Imma Merino, comissària de l'exposició (durada 20 min.)

I després PROJECCIÓ

The Philadelphia Story / Historias de Filadelfia Dir.: George Cukor. Intèrprets: Katharine Hepburn, Cary Grant, James Stewart (USA, 1940. 112 min.) VOSE

Katharine Hepburn és Tracy Lord, una jove de classe alta de Filadelfia que és a punt de casar-se, però el seu primer marit vol impedir-ho i tornar-la a enamorar. El personatge (i l'actriu) és adorada i alhora criticada perquè vol encarnar la perfecció. Però Tracy té focs amagats.

FILMOGRAFIA DE KATHARINE HEPBURN

- *Doble sacrificio* (A Bill of Divorcement. G. Cukor, 1932)
- *Cap a les altures* (Christopher Strong. D. Arzner, 1933)
- *Glòria d'un dia* (Morning Glory. L. Sherman, 1933)
- *Donetes* (Little Women. G. Cukor, 1933)
- *Mística i rebel* (Spitfire. J. Cromwell, 1934)
- *Sangre gitana* (The Little Minister. R. Wallace, 1934)
- *Cors trencats* (Break of Hearts. P. Moeller, 1935)
- *Somnis de joventut* (Alice Adams. G. Stevens, 1935)
- *La gran aventura de Silvia* (Sylvia Scarlett. G. Cukor, 1936)
- *Maria Estuard* (Mary of Scotland. J. Ford, 1936)
- *Una dona es rebel·la* (A Woman Rebels. M. Sandrick, 1936)
- *Olivia* (Quality Street. G. Stevens, 1937)
- *Dames del teatre* (Stage Door. G. La Cava, 1937)
- *Quina fera de nena!* (Bringing Up. H. Hawks, 1938)
- *Vivir para gozar* (Holiday. G. Cukor, 1938)
- *Històries de Filadelfia* (The Philadelphia Story. G. Cukor, 1940)
- *La dona de l'any* (Woman of the year. J.L. Mankiewicz, 1942)
- *La llama sagrada* (Keeper of the Flame. G. Cukor, 1942)
- *Tres días de amor y fe* (Stage Door Canteen. F. Borzage, 1943)
- *Estirpe de dragón* (Dragon Seed. J. Conway & H.S. Bucket, 1944)
- *Sin amor* (Without Love. H.S. Bucket, 1945)
- *Corrientes ocultas* (Undercurrent. V. Minnelli, 1946)
- *Mar de hierba* (The Sea of Grass. E. Kazan, 1947)
- *Pasión inmortal* (Song of Love. C. Brown, 1947)
- *El estado de la unión* (State of the Union. F. Capra, 1948)
- *La costilla de Adán* (Adam's Rib. G. Cukor, 1949)
- *La Reina d'Àfrica* (The Africa Queen. J. Huston, 1951)
- *La Pat i en Mike* (Pat and Mike. G. Cukor, 1952)
- *Bogeries d'estiu* (Summertime. D. Lean, 1955)
- *El farsante* (The Rainmaker. J. Anthony, 1956)

- *Faldilles d'acer* (The Iron Petticoat. R. Thomas, 1956)
 - *Su otra esposa* (The Desk Set. W. Lang, 1957)
 - *De sobte, l'últim estiu* (Sudently, Last Summer, 1959)
 - *Larga jornada hacia la noche* (Long Day's Journey Into Night. S. Lumet, 1962)
 - *Endevina qui ve a sopar* (Guess Who's Coming To Dinner. S. Kramer, 1967)
 - *El león en invierno* (The Lion in the Winter. A. Harvey, 1968)
 - *La boja de Chaillot* (The Madwoman of Chaillot. B. Forbes, 1969)
 - *Las troyanas* (Trojan Woman. M. Cacoyannnis, 1971)
 - *Un delicado balance* (A Delicate Balance. T. Richardson, 1973) como Agnes
 - *El rifle y la Biblia* (Rooster Cogburn. S. Millar, 1975)
 - *Olly Olly Oxen Free* (R.A. Colla, 1978)
 - *En el estanque dorado* (On Golden Pond. M. Rydell, 1981)
 - *La última solución de Grace Quigley* (The Ultimate Solution of Grace Quigley. A. Harvey, 1985)
 - *Un asunto de amor* (Love Affair. G. Gordon Caron, 1994)
-